

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

# Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΡΕΠΕ λοιπόν να φανή φρόνιμος κα' επιδέξιμος. Να κινήσει από την κ. Λιναρδή την αυτοκτονία της Λίνας. Και συγχρόνως να ειδοποιήσει τους συγγενείς και τους φίλους του σπασιού, τους παρ σενούς, για ν' αποφασίσουν μαζί για τὰ περαιτέρω. Γιατί κοντά σπ' άλλα, έπρεπε να ειδοποιηθῆ ἡ αστυνομία, έπρεπε να εξακριβωθῆ πῶς νυχτώσει τί απέγνευε ἡ Λίσα. Είχε αυτοκτονήσει πραγματικῶς; Είχε πέσει στὴ θάλασσα; Ἰσως νὰ εἶχε βροθεῖ ἐν μεταξὺ αὐτὸ τὸ πτώμα της.

Ἄ, τί τρομερὴ, τί μεγάλη, τί σπασμακτικὴ τραγωδία!...

Ἡ ὑπερέτρια, βλέποντος τὸ γιαντὸ βυθισμένον σὲ σκέψεις, πλησίασε σὸ κρεβάτι, πού κοιτόσαν ἡ Λίνα.

Ἡ ἀφελὴς κόρη νόμιζε πὼς ἡ κυρία της ζοῦσε, πὼς θὰ σωθόταν, πὼς τὸ τραῦμα της δὲν ἦταν θανάσιμον. Πλησίασε λοιπὸν σὸ κρεβάτι κα' ἄρχισε νὰ τὴν κιντάρει...

Μὰ γιατί ἦταν τόσο ἀγνή;  
Γιατί ἦταν ἔτσι λευκὴ, σὰν τὸ μάρμαρο;  
Γιατί δὲν ἀνάσκανε καθόλου;  
Μ' ὄλο της τὸ φόβο, ἡ ὑπερέτρια ἄπλωσε τὸ χέρι της κα' ἄγγιξε τὸ χέρι τῆς Λίνας, πού κρεμόταν ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Τὸ ἄγγιγμα αὐτὸ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσει καὶ νὰ παγώσει κα' ἡ ἴδια. Γιατί τὸ χέρι τῆς νεαρῆς της κυρίας ἦταν κρύο, κρύο σὰν τὸν πάγο!...

Τὴ ἐσημάνει αὐτὸ;  
Μήπως ἡ Λίνα ἦταν νεκρὴ κα' ὁ γιαντὸς δὲν τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια;  
Γύρισε καὶ τὸν κιντάρει. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένος στὴς σκέψεις του. Τότε ἡ ὑπερέτρια δὲν κρατήθηκε. Ἄν καὶ τὸ χέρι της ἔτρεψε, τὸ ἄπλωσε ὠστόσο, θέλοντας ν' ἄγγιξει τὴ Λίνα σὸ πρόσωπο, σὸ μέτωπο της, νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἦταν νεκρὴ ἢ οὐκ.

Μὰ μόλις τὸ χέρι της ἀκούσθηκε σὸ κρύο, τὸ παγωμένο μέτωπο τῆς νεαρῆς καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἡ Λίνα δὲν ἦταν πῆσ παρὰ ἓνα ἀμυχο σῶμα, ἡ ταραχὴ κα' ἡ παραμύθλη της ἦταν: τὴσ, πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκαταστή καὶ μὰ κραυγὴ σπασμακτικὴ, μὰ κραυγὴ τρελλῆς ἀπελπισίας ἔξεφυγε ἀπ' τὸ σπώμα της...

Στὸ ἄνωσμα τῆς κραυγῆς αὐτῆς, ὁ γιαντὸς συνήθε καὶ τινάχτηκε ἔαφραναμένως ἔπάνω.

Πλησίασε τὴν ὑπερέτρια, τὴν ἔπαισε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπ' τὸ νεκρὸ κρεβάτι τῆς κυρίας της, ψιθυρίζοντας τῆς:

— Σωπάτε!... Σωπάτε, γὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Ἄν σ' ἀκούσει ἡ κυρία σου, τί θὰ τῆς πῆς, πὼς θὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔφεροντὸ σου;

Ἡ ὑπερέτρια εἶχε καταλάβει τὸ λάθος της κα' ἔσπυγγε τώρα τὰ δόντια της γὰ νὰ πιεθῆ τῆς κραυγῆς τοῦ πόνου πού τραυμάζονταν σὸ στήθος της.

Ἄπὸ τὰ μάτια της τρέχανε ποτάμι τὰ δάκρυα.  
Ἄλλοιμονο!... Ἄλλοιμονο!... Ἡ ἀγαπημένη της κυρία ἦταν νεκρὴ! Τίποτε πῆσ δὲν μπορούσε νὰ τῆς δώσει ζοή. Ἐφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ, γὰ νὰ πῆσ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς στὸν οὐρανὸν. Ὁ Χάρως εἶχε μπεῖ μέσα σὸ σπῆσ τὸν κυρίον της καὶ τὸ εἶχε σπῆμαξαι, μέσα σὲ μὰ μῆρα...

Στασιμῶσ ἀκόμα ὁ γιαντὸς ἀπ' ὅτι εἶχε συμβεῖ, σκεπτόταν μωροστὰ στὴν ὑπερέτρια, ἔτοιμος νὰ προλάβῃ ἡ νὰ κατατινέξῃ τῆς κραυγῆς τοῦ πόνου της.

Τῆς μιλῶσες ἀγὰ νὰ ἔπαυκατὰ!

— Πρὸς Θεοῦ!... Μὴν ἔναφραναξέστε... Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω!...

— Δὲν θὰ φωνάξω πῆσ, γιαντὸ, ἠσχάτισε, πού ἀπάντησε αὐτῆ. Μὰ εἶνε τρομερὸ, εἶνε τόσο τρομερὸ!... Ἄν τὸ μᾶθῃ ἡ κυρία, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν μεγάλο τῆς πόνο...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σωπάσῃς, τῆς εἶπε ὁ γιαντὸς, νὰ σωπάσῃς καὶ νὰ κἀμῆς ὅτι θὰ σοῦ πῶ...

— Ναί, γιαντὸ, θὰ κἀμο ὅτι μού πῆρε...

Ὁ γιαντὸς τομαζόταν νὰ τῆς δώσει διάφορες συμβουλές, δευτὰ ἀκούσει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἓνα περίεργο θρόνισμα, ἓνα τρέξιμο σιγανῶν πατημάτων...

Ἐαφρανασμένος, σήκωσε τὰ μᾶτια του καὶ κιντάρει στὴν πόρτα. Δὲν ἦταν κανένας.

— Ὄταν ἡ γάτα, εἶπε σαγὰ ἡ ὑπερέτρια καὶ πῆρε ὡς τὴν πόρτα γὰ νὰ βεβαιωθῆ.

Ὁ γιαντὸς πού τὴν παρακαλοῦσθηκε μὲ τὸ βλέμμα, τὴν εἶδε ἔξωφρα νὰ τρέμῃ σύγκορη καὶ ν' ἀπλόνη τὰ χέρια της ἐμπρὸς, σὰν νὰ

ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ σὲ κάποιον τὴν εἰσοδο. Ἀπὸ τὸ στόμα της βγήκε μὰ ἀνασθη κραυγῆ...

Τὴ συνέβαινε;

Ἄνησχος ὁ γιαντὸς, θέλησε νὰ πληρώσῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ κιντάρῃ ἔξω, μὰ δὲν πρόλαβε.

Ἐξωφρα, χωρὶς νὰ τὸ περμένη, χωρὶς νὰ τὸ υποψιάξεται, εἶδε νὰ παρουσιάζεται στὴν πόρτα ἡ κ. Λιναρδῆ, γλομῆ, τρελλίζοντας, ἔτσι ἄπως ἦταν μὲ τὸ νυχτικὸ της.

Ἡ ἄτυχη κυρία εἶχε ἀκούσει τὴν κραυγὴ τῆς ὑπερέτριας. Κι' ἡ ὑποψία της ὅτι κάτα τρομερὸ συμβαίνει μέσα σὸ σπῆσ της, τῆς ἔδωσε δύναμη νὰ σπρωθῆ καὶ νὰ τρέξῃ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο της.

Ἐφτασε μὰ μαπατὰ, ἓνα μονάχα βλέμμα γὰ νὰ δῆ ἡ ἄτυχη μῆτέρα τί συνέβαινε μέσα σὸ δωμάτιο αὐτὸ...

Ἡ ὑποψία της, ὁ φόβος της, τὰ μαῦρα προσωστῆματὰ της, βγαίνανε τώρα ἀληθινὰ.

Ὁ Χάρως τῆς εἶχε θεορίσει, μέσα σὲ μὰ μέρα, καὶ τὰ δυὸ της παιδιὰ, δυὸ ὑπόρχα ἀνήθ, πᾶνοι στὴν ἀνήθσι τους...

Ἡ Λίσα της πληγμένη!...

Ἡ Λίνα σκοτωμένη!...

Ἡ μητρική της καρδιά σπαράχτηκε, ἔφυγε κομμάτια...

Θέλησε νὰ φωνάξῃ, νὰ βγάλῃ ὄλο της τὸν πόνο ἀπὸ τὸ στήθος της σὲ μὰ τρομερὴ κραυγὴ πού νὰ φτάσῃ ὡς τὸν Θεὸ, μὰ δὲν μπόρεσε.

Ἐνας κόμπος τῆς ἔφραξε τὸ λαμῶ...

Μὰ ἡ θῆα τοῦ γιαντοῦ δὲν ἦταν καλύτερη. Ὁ πόνοσχος ἐπατιμῶσ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σπῆγεται μόλις ἀντίρρισε τὴν κ. Λιναρδῆ. Κατάλαβε πὼς ἡ τραγωδία πού παίζονταν τὸσση ὠρα γύρω του, μέσα σὸ σπῆσ αὐτὸ τῆς συμφορᾶς, ἔβαινε τώρα γοργὰ πρὸς τὴν λῆσ της, μὰ λῆσ ἀφάνταστα δραματικῆ.

Ἡ κ. Λιναρδῆ θὰ συντριβότανε μωρὸς στῆ νέα αὐτῆ συμφορᾶ. Κι' ἔτσι, καρδιακῆ ἄπως ἦταν, θὰ σωκαζότανε κάτω νεκρῆ...

Θέλησε λοιπὸν νὰ μῆ μωρὸς σὸ κρεβάτι γὰ νὰ κινήσῃ τὸ πτώμα τῆς Λίνας. Μὰ ἦταν πῆσ ἀγνά.

Ἡ κ. Λιναρδῆ εἶχε προσφάσει καὶ εἶχε δεῖ. Εἶδε τὴν κόρη της νεκρῆ!... Ἐκείνο πού φρόδωταν, ἐκείνο γὰ τὸ ὄπισθ ἀγανοῦσσε τὸσση ὠρα, εἶχε βγῆ ἀληθινὸν...

Κι' ἔξωφρα μὰ σπασμακτικὴ κραυγὴ ὑπερκόσων πόνου, βγήκε ἀπ' τὸ στόμα της. Μὰ κραυγὴ τρελλῆς καὶ μαῖσῆς ἀπελπισίας, τῆς ἀπελπισίας πού μόνον μὰ μῆτέρα μωρεῖ νὰ νοιώσῃ μωρὸς σὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ της.

Συγχρόνως ἡ χαροκαμμένη μητέρα ἔφριψε τὸ πρόσωπο της στὰ χέρια της, μὴ μωροῦντας νὰ βλέπῃ πῆσ τὸ θέματα ἐκείνο, πού τὴ σῶτανε κα' αὐτῆ τὴν ἴδια, ἓνα οὐραλοχτὸ τῆς συντάρραξε ἄλοσση καὶ σωκαζότανε κάτω ἀνασθη...

— Πέθανε!... Ἡ κυρία μου πέθανε!... φώναξε ἡ ὑπερέτρια κα' ἄρχισε πῆσ νὰ θορητῆ δυνατὰ καὶ νὰ πρῶδῃ τὰ μαλλιά της.

Ἀπὸ τὰ γύρω σπῆσ ἀκούσκανε τὸυς θορήνους καὶ πρόλαβε στὰ παραθύρα...

Μέσα στὴν παραμύθλη αὐτῆ τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ πόνου, ὁ γιαντὸς πᾶ εἶχε σοσιάσει. Σφόνγγιξε τὸν ἰδρωτὰ πού πλημμυροῦσε τὸ μέτωπο του καὶ γονάτισε πῆσ στὴν κ. Λιναρδῆ. Ἦταν βέβαιος πὼς ἡ δυστυχισμένη της, ἔβρασε καλὰ τὴν κατῆσασαί της. Καρδιακῆ δ-πος ἦταν, δὲν μπορούσε ν' ἀντέξῃ σὲ τὸσαν πόνο καὶ σπασμαγμῶ. Ἰ' αὐτὸ παραξένευτηκε δευτὰ ἀκούσει τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ, ἀδύνατα πῆσ, τόσο πού μῆλις ἀκούσγῆτανε...

— Ζῆ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργίση τὸ τέλος της, ψιθύρισε, κουνώντας θλιθερὰ τὸ κεφάλι του.

Συγχρόνως πῆρε ἀπὸ ἓνα κοντὶ ποῦχε φέρει μαζί του ἓνα φαλίδιο καὶ γονάτισε ἔξωπὸ πῆσ στὴν λιποθυμισμένη. Ἐκαμε δὲ τὴ μωροῖσσε γὰ νὰ τὴν φέρῃ στῆς ἀλοθῆσας της, μὰ δὲν τὸ κατάρθηκε. Ζήτησε τότε τὴ βοήθεια τῆς ὑπερέτριας καὶ τὴν μετέφεραν σὸ κρεβάτι της.

Τὴν ἴδια στιγμῆ πολλὰ πατηματα ἀκούσγῆταν στῆ σῆσλα. Ἦσαν οἱ γειτονες π' ἀκούσαν τὸυς θορήνους κα' ἀνέβαιναν νὰ δοῦν τί συμβαίνει...

(Ἄκολουθεῖ)



Ἐκρυψε τὸ πρόσωπο τῆς στὰ χέρια της, σδρακίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο...